

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 904

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 7 decembrie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE	
301. — Lege privind stabilirea cerințelor de protecție a sănătății populației în ceea ce privește substanțele radioactive din apa potabilă	2–7
880. — Decret pentru promulgarea Legii privind stabilirea cerințelor de protecție a sănătății populației în ceea ce privește substanțele radioactive din apa potabilă	7
★	
918. — Decret privind conferirea unor decorații	7
DECIZII ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR	
14. — Decizie privind delegarea atribuțiilor președintelui Camerei Deputaților	8
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 633 din 8 octombrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) lit. e) și g), art. 2 pct. 8, 27, 38 și 42 și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice și ale art. 2 lit. l) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi	8–11
Decizia nr. 636 din 13 octombrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (3) teza a doua cu privire la soluția legislativă potrivit căreia exercitarea funcției de verificare a legalității trimiterii în judecată este compatibilă cu funcția de judecată, ale art. 342, art. 343, art. 344 alin. (1)—(3), art. 345 alin. (2) și (3), art. 346 alin. (2)—(7), art. 347 alin. (1) și (2) și ale art. 348 din Codul de procedură penală	12–15
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
154. — Ordin al ministrului afacerilor interne pentru prorogarea termenului de intrare în vigoare a Ordinului viceprim-ministrului, ministrul afacerilor interne, nr. 143/2015 privind activitățile de relații internaționale și de afaceri europene la nivelul Ministerului Afacerilor Interne	15
1.501. — Ordin al ministrului sănătății privind prorogarea termenului prevăzut la art. 2 din Ordinul ministrului sănătății nr. 245/2012 pentru aprobarea prețurilor la medicamentele de uz uman cuprinse în Catalogul public național al prețurilor	16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****privind stabilirea cerințelor de protecție a sănătății populației în ceea ce privește substanțele radioactive din apa potabilă****Parlamentul României adoptă prezenta lege.**

Art. 1. — Prezenta lege reglementează calitatea apei potabile privind conținutul de substanțe radioactive naturale și artificiale, stabilește valorile pentru parametrii de calitate, precum și frecvențele și metodele de monitorizare și control al substanțelor radioactive din apa potabilă, în scopul protejării sănătății populației de riscul indus de prezența substanțelor radioactive din apa potabilă.

Art. 2. — Pentru aplicarea prezentei legi, expresiile de mai jos semnifică după cum urmează:

a) *apă potabilă* — apa destinată consumului uman, astfel cum este definită la art. 2 pct. 1 lit. a) și b) din Legea nr. 458/2002 privind calitatea apei potabile, republicată;

b) *substanță radioactivă* — orice substanță care conține unul sau mai mulți radionuclizi a căror activitate sau concentrație nu poate fi neglijată din punctul de vedere al radioprotecției;

c) *activitate beta reziduală* — diferența dintre concentrația de activitate beta globală și concentrația de activitate a radionuclidului ⁴⁰K;

d) *doza efectivă totală de referință DETR* — doza efectivă angajată rezultată din ingestia apei potabile în decursul unui an datorată tuturor radionuclizilor a căror prezență a fost detectată într-o rezervă de apă destinată consumului uman, de origine naturală sau artificială, cu excepția tritiului, a potasiului-40, a radonului și a produșilor de viață scurtă rezultați din dezintegrarea radonului;

e) *valoarea parametrului de calitate* — valoarea concentrației substanțelor radioactive din apa potabilă, a cărei depășire implică analizarea de către direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București dacă prezența substanțelor radioactive în apa potabilă prezintă un risc pentru sănătatea umană care necesită măsuri și, după caz, luarea măsurilor de remediere necesare pentru a îmbunătăți calitatea apei până la un nivel care să respecte cerințele de protecție a sănătății populației din punctul de vedere al radioprotecției;

f) *monitorizarea de audit* — monitorizarea ce oferă informația necesară pentru a se determina dacă pentru toți parametrii stabiliți prin prezenta lege valorile sunt sau nu conforme.

Art. 3. — (1) Prezenta lege se aplică apei destinate consumului uman.

(2) Prezenta lege nu se aplică:

a) apelor minerale naturale recunoscute ca atare de Agenția Națională pentru Resurse Minerale potrivit prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 1.020/2005 pentru aprobarea Normelor tehnice de exploatare și comercializare a apelor minerale naturale, cu modificările și completările ulterioare;

b) apelor care sunt medicamente, în sensul titlului XVIII „Medicamentul” din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările ulterioare;

c) apei destinate exclusiv utilizărilor în condiții speciale, pentru care Ministerul Sănătății constată că are calitate corespunzătoare, și care nu influențează, direct sau indirect, sănătatea consumatorilor cărora le este destinată;

d) apelor destinate consumului uman, care provin de la producători de apă individuali ce furnizează în medie sub 10 m³ pe zi sau care deservește mai puțin de 50 de persoane, cu excepția cazurilor în care apa este furnizată în cadrul unei activități comerciale sau publice.

(3) Pentru categoria prevăzută la alin. (2) lit. d), direcția de sănătate publică județeană, respectiv a municipiului București, se asigură că:

a) populația vizată este informată în această privință, precum și cu privire la orice măsură care poate fi luată pentru protejarea sănătății împotriva efectelor adverse/secundare rezultate din orice contaminare a apei destinate consumului uman;

b) în situația în care apare un potențial pericol pentru sănătatea umană generat de calitatea acestor ape, populația vizată este informată de către direcția de sănătate publică județeană, respectiv a municipiului București, cu promptitudine, și sfătuită în mod corespunzător asupra măsurilor de protecție ce pot fi luate în vederea protejării sănătății.

Art. 4. — (1) Fără a aduce atingere dispozițiilor prevăzute la art. 16 din Normele fundamentale de securitate radiologică, aprobate prin Ordinul președintelui Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare nr. 14/2000, cu completările ulterioare, producătorii, distribuitorii sau utilizatorii care folosesc apă în scopuri comerciale din sursă proprie, producătorii de apă potabilă îmbuteliată în sticle sau în alte recipiente vor asigura un program adecvat de monitorizare pentru apa potabilă, potrivit prevederilor anexei nr. 2, care să garanteze că, în eventualitatea nerespectării parametrilor valorici stabiliți în conformitate cu prezenta lege:

a) se analizează dacă prezintă un risc pentru sănătatea umană care necesită măsuri;

b) se iau măsurile de remediere necesare, după caz, pentru a îmbunătăți calitatea apei până la un nivel care respectă cerințele de protecție a sănătății umane din punctul de vedere al radioprotecției.

(2) Programul de monitorizare prevăzut la alin. (1) va asigura:

a) întocmirea unui program adecvat de monitorizare de audit pentru apa destinată consumului uman;

b) informarea imediată a direcției de sănătate publică județene, respectiv a municipiului București cu privire la neconformitățile depistate, în eventualitatea nerespectării valorilor parametrilor stabiliți potrivit prevederilor prezentei legi;

c) conformarea la măsurile de remediere impuse potrivit prevederilor alin. (1) lit. b).

(3) Direcția de sănătate publică județeană, respectiv a municipiului București analizează dacă situația prevăzută la alin. (2) lit. b) prezintă un risc pentru sănătatea publică și dispune măsurile de remediere necesare, după caz, pentru a îmbunătăți calitatea apei până la un nivel care respectă cerințele de protecție a sănătății umane.

Art. 5. — (1) Valorile parametrilor pentru controlul substanțelor radioactive din apa destinată consumului uman sunt prevăzute în anexa nr. 1.

(2) Punctul de conformitate pentru controlul calității apei potabile, stabilite potrivit cerințelor prevăzute în anexa nr. 2, este:

a) la nivelul punctului de curgere din robinetele de unde este utilizată în mod normal, în cazul apei furnizate printr-o rețea de distribuție;

b) la nivelul punctului de curgere din cisternă, în cazul apei furnizate dintr-o cisternă;

c) la nivelul punctului de îmbuteliere în sticle sau recipiente, în cazul apei îmbuteliate în sticle sau recipiente destinate comercializării;

d) în punctul din care apa este preluată în procesul de producție, în cazul apei utilizate în industria alimentară.

(3) Definierea punctelor de conformitate prevăzute la alin. (2) lit. a) nu aduce atingere alegerii unui punct de prelevare care poate fi orice punct din interiorul zonei de distribuție sau de la stațiile de tratare, cu condiția să nu intervină nicio modificare adversă care ar influența valoarea concentrației între punctul de prelevare și punctul de conformitate.

Art. 6. — (1) Producătorii, distribuitorii de apă potabilă sau utilizatorii care folosesc apă în scopuri comerciale din sursă proprie, Ministerul Sănătății și direcțiile de sănătate publică județene, respectiv a municipiului București vor lua toate măsurile necesare pentru a se asigura că monitorizarea substanțelor radioactive din apa potabilă se realizează în conformitate cu dispozițiile și frecvențele prevăzute în anexa nr. 2, pentru a verifica dacă valorile substanțelor radioactive respectă valorile parametrice prevăzute în anexa nr. 1.

(2) Programul de monitorizare trebuie astfel întocmit încât să garanteze că valorile măsurate obținute sunt reprezentative pentru calitatea apei consumate pe parcursul unui an. Pentru apa potabilă îmbuteliată în sticle sau recipiente, destinată comercializării, programul de monitorizare nu va aduce atingere principiilor HACCP prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 852/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind igiena produselor alimentare și principiilor controalelor oficiale stabilite în Regulamentul (CE) nr. 882/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind controalele oficiale efectuate pentru a asigura verificarea conformității cu legislația privind hrana pentru animale și produsele alimentare și cu normele de sănătate animală și de bunăstare a animalelor.

(3) Monitorizarea dozei efective totale de referință și caracteristicile de performanță analitică sunt prevăzute în anexa nr. 3.

(4) Monitorizarea de audit a parametrilor privind radioactivitatea apei potabile se realizează de către laboratoarele direcțiilor de sănătate publică județene și a municipiului București sau în orice alt laborator care dispune de un sistem de control analitic al calității și este înregistrat în acest scop la Ministerul Sănătății.

Art. 7. — (1) Orice nerespectare a valorii stabilite pentru parametrii privind radioactivitatea apei, stabiliți în anexa nr. 1, este investigată imediat în vederea identificării cauzei.

(2) În cazul nerespectării valorii unui parametru, direcțiile de sănătate publică județene, respectiv a municipiului București analizează dacă aceasta reprezintă un risc pentru sănătatea populației, care necesită acțiuni de remediere.

(3) În cazul în care este identificat un risc potrivit alin. (2):

a) direcțiile de sănătate publică județene, respectiv a municipiului București stabilesc măsurile de remediere necesare în vederea protecției sănătății populației din punctul de vedere al radioprotecției, iar producătorii de apă vor pune în aplicare măsurile respective;

b) populația vizată este informată de către direcțiile de sănătate publică cu privire la risc și la acțiunile de remediere întreprinse de către direcțiile de sănătate publică județene, respectiv a municipiului București;

c) populația vizată este notificată de către direcțiile de sănătate publică județene, respectiv a municipiului București în legătură cu orice alte măsuri suplimentare de precauție care pot fi necesare pentru protecția sănătății cu privire la substanțele radioactive.

Art. 8. — Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezenta lege.

Art. 9. — La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă: a) ultimele patru poziții din tabelul nr. 3 și notele 8), 9), 10) și 11) din subsolul tabelului nr. 3 din anexa nr. 1 la Legea nr. 458/2002 privind calitatea apei potabile, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 875 din 12 decembrie 2011;

b) art. 23 din Normele de supraveghere, inspecție sanitară și monitorizare a calității apei potabile prevăzute în anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 974/2004 pentru aprobarea Normelor de supraveghere, inspecție sanitară și monitorizare a calității apei potabile și a Procedurii de autorizare sanitară a producției și distribuției apei potabile, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 26 iulie 2004, cu modificările și completările ulterioare;

c) pct. 36, 37 și 38 din tabelul nr. 8 din anexa la Normele de supraveghere, inspecție sanitară și monitorizare a calității apei potabile prevăzute în anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 974/2004 pentru aprobarea Normelor de supraveghere, inspecție sanitară și monitorizare a calității apei potabile și a Procedurii de autorizare sanitară a producției și distribuției apei potabile, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 26 iulie 2004, cu modificările și completările ulterioare.

★

Prezenta lege transpune prevederile Directivei 2013/51/Euratom a Consiliului din 22 octombrie 2013 de stabilire a unor cerințe de protecție a sănătății populației în ceea ce privește substanțele radioactive din apa destinată consumului uman, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 296 din 7 noiembrie 2013.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 27 noiembrie 2015.
Nr. 301.

Valorile parametrilor pentru radon, tritium și doza indicator în apa destinată consumului uman

Tabelul 1.1

Parametru	Valoarea parametrului	Unitate
Radon ^{1), 2)}	100	Bq/l
Tritiu ³⁾	100	Bq/l
Doza efectivă totală de referință	0,1	mSv/an

NOTE:

1) Când concentrația de radon depășește 1.000 Bq/l se intervine cu măsuri de corecție pentru asigurarea radioprotecției, fără a necesita analize suplimentare.

2) Prin *radon* se înțelege Rn-222.

3) Concentrații crescute ale tritiului pot indica prezența altor radionuclizi artificiali; în cazul în care concentrația tritiului depășește valoarea admisă a parametrului, este necesară o analiză a prezenței altor radionuclizi artificiali.

Monitorizarea substanțelor radioactive**1. Principii generale și frecvența monitorizării**

(1) Monitorizarea este obligatorie pentru toți parametrii pentru care nivelele valorice sunt stabilite în anexa nr. 1 la lege.

(2) Producătorii și distribuitorii de apă potabilă asigură conformarea la parametrii de calitate și finanțarea monitorizării de audit și de control privind radioactivitatea apei potabile.

(3) Ministerul Sănătății asigură resursele umane și materiale necesare desfășurării activității de supraveghere și control al monitorizării radioactivității apei potabile a direcțiilor de sănătate publică județene, respectiv a municipiului București.

(4) Direcțiile de sănătate publică județene, respectiv a municipiului București asigură supravegherea și controlul monitorizării radioactivității apei potabile în scopul verificării faptului că apa distribuită consumatorului se conformează la cerințele de calitate și nu creează riscuri pentru sănătatea publică.

(5) Programul de monitorizare întocmit de producătorii de apă trebuie să fie avizat de către direcțiile de sănătate publică județene, respectiv a municipiului București.

(6) Direcțiile de sănătate publică județene, respectiv a municipiului București pot decide:

a) monitorizarea unui parametru pentru o perioadă de timp limitată;

b) reducerea frecvenței de monitorizare față de cerințele minime de prelevare stabilite la pct. 6, dacă timp de 5 ani consecutivi valorile măsurate nu indică riscuri la adresa sănătății populației.

(7) Se poate renunța pentru o perioadă limitată la monitorizarea radonului în apa potabilă în condițiile stabilite la pct. 2. Tritiumul se monitorizează în apa potabilă în condițiile specificate la pct. 3, iar doza efectivă totală de referință (DETR) se monitorizează conform specificațiilor de la pct. 4.

(8) În cazul reducerii frecvenței de monitorizare, respectiv al renunțării pentru o perioadă limitată de timp la monitorizarea unui parametru, direcțiile de sănătate publică vor comunica Institutului Național de Sănătate Publică (INSP) și Ministerului Sănătății temeiul deciziei de reducere a frecvenței de monitorizare însoțit de documentația care a stat la baza deciziei, iar Ministerul Sănătății va comunica Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare aceste date.

2. Radon

Concentrația radonului în apa potabilă se monitorizează în cazurile în care există motive pentru a suspiciiona, pe baza unor rezultate prealabile că este posibil ca valoarea parametrului stabilită în temeiul art. 5 alin. (1) din lege să fie depășită.

Pentru a determina amploarea și natura expunerilor probabile la radonul din apa potabilă provenită din diferite tipuri

de surse de apă subterană și puțuri din diferite zone geologice, conținutul de radon se monitorizează în apa potabilă pentru toate zonele de aprovizionare cu apă pentru o perioadă de minimum 5 ani consecutivi.

Direcțiile de sănătate publică județeană, respectiv a municipiului București, cu acordul INSP, pot aproba renunțarea la monitorizarea conținutului de radon din apa potabilă dintr-o zonă de aprovizionare dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) concentrația de radon din apa potabilă este inferioară valorii specificate în anexa nr. 1 la lege timp de minimum 5 ani consecutivi;

b) variațiile concentrației radonului în cei 5 ani considerați mai sus nu depășesc 20% din valoarea mediei aritmetice pe cei 5 ani;

c) determinările ce demonstrează condițiile de mai sus se vor realiza pe probe semnificative recoltate cu frecvențele indicate în tabelul de la pct. 6.

În decizia de a renunța temporar la controlul radonului, direcțiile de sănătate publică județene, respectiv a municipiului București vor ține cont de parametrii de bază, în special geologia și hidrologia zonei, radioactivitatea rocilor și a solului și tipul puțului, astfel ca acești parametri, în zonele cu probabilitate mai ridicată de expunere, să poată fi identificați și utilizați în deciziile privind modificarea frecvenței de control.

Dacă, după o perioadă de 5 ani consecutivi, s-a aprobat renunțarea la monitorizarea conținutului de radon din apa potabilă dintr-o zonă de aprovizionare, o dată la 5 ani se vor efectua determinări privind concentrația de radon în apa potabilă pe probe semnificative recoltate cu frecvențele indicate în tabelul de la pct. 6.

Dacă se constată o deviere de peste 20% față de valoarea medie a valorilor obținute în anii anteriori, se va relua monitorizarea cu frecvențele indicate în tabelul de la pct. 6 și se continuă pe o perioadă de minimum 5 ani.

3. Tritium

Monitorizarea tritiului în apa potabilă se face în cazul în care o sursă antropică de tritium sau alt radionuclid artificial este prezentă în cadrul ariei bazinului hidrografic și nu se poate demonstra pe baza altor programe de supraveghere sau investigații că nivelul tritiului este inferior valorii menționate în anexa nr. 1 la lege.

Când este necesară monitorizarea tritiului, aceasta se realizează cu frecvențele indicate în tabelul de la pct. 6. În cazul în care concentrația tritiului depășește valoarea stabilită a parametrului, este necesară investigarea prezenței altor radionuclizi artificiali prevăzuți în tabelul nr. 3.1 din anexa nr. 3 la lege. În funcție de sursele antropice de elemente radioactive

ce pot influența sursa de apă potabilă vor fi monitorizate și alte substanțe radioactive stabilite, după caz, de către direcțiile de sănătate publică județene, respective a municipiului București.

4. Doza efectivă totală de referință (DETR)

Monitorizarea apei potabile privind DETR se realizează atunci când este prezentă o sursă de radioactivitate artificială sau naturală ridicată și nu există date anterioare reprezentative care să demonstreze că nivelul DETR se situează sub valoarea din anexa nr. 1 la lege, respectiv se realizează pe baza determinării conținutului de elemente radioactive naturale și artificiale din tabelul nr. 3.1 din anexa nr. 3 la lege, cu excepția tritiului.

În cazul în care în sursa de apă dintr-o zonă de aprovizionare apar și alte elemente radioactive naturale sau artificiale se vor include și acestea în determinarea DETR.

Dacă în bazinul hidrografic al unei zone de aprovizionare nu este prezentă o sursă antropică de tritiu sau de alți radionuclizi artificiali, DETR se monitorizează pe baza elementelor radioactive naturale prezente în apa potabilă.

Frecvența de monitorizare este prevăzută la pct. 6 în tabelul nr. 2.1.

Direcția județeană de sănătate publică, respectiv a municipiului București poate autoriza modificarea frecvenței de monitorizare privind DETR, astfel ca această monitorizare să fie realizată din 3 în 3 ani în următoarele condiții:

a) timp de 5 ani consecutivi DETR este sub 50% din parametrul valoric;

b) variațiile DETR în cei 5 ani considerați mai sus nu depășesc 20% din valoarea mediei aritmetice pe perioada celor 5 ani;

c) paralel cu monitorizarea DETR se vor monitoriza și activitatea alfa și beta globală;

d) în anii în care nu se monitorizează DETR se va monitoriza doar activitatea alfa și beta globală.

Dacă activitatea alfa globală sau beta reziduală depășește valoarea de 0,1, respectiv 1 Bq/l se va relua monitorizarea DETR cu frecvențele prevăzute la pct. 6 în tabelul nr. 2.1 și se va continua monitorizarea cel puțin 5 ani.

5. Tratarea apei

În cazurile în care a fost aplicat un tratament menit să reducă nivelul radionuclizilor din apa supusă potabilizării, controlul se efectuează cu frecvența prevăzută la pct. 6 în tabelul nr. 2.1, pentru a se asigura eficacitatea continuă a acestui tratament.

6. Frecvența minimă de prelevare și analiză

Frecvența de prelevare și de analiză pentru monitorizarea apei destinate consumului uman furnizată dintr-o rețea de distribuție sau dintr-o cisternă ori utilizată în întreprinderi de producție alimentară.

Tabelul 2.1

Volumul de apă produs sau distribuit în fiecare zi în interiorul unei zone de aprovizionare cu apă (ZAP) ^{1), 2)} (m ³)	Numărul de prelevări/an ^{3), 4), 5)}
volum ≤ 100	1 la 2 ani
100 < volum ≤ 1.000	1
1.000 < volum ≤ 10.000	1 + 1 pentru fiecare tranșă de 3.300 m ³ /zi din volumul total
10.000 < volum ≤ 100.000	3 + 1 din fiecare tranșă de 10.000 m ³ /zi din volumul total
volum > 100.000	10 + 1 din fiecare tranșă de 25.000 m ³ /zi din volumul total

NOTE:

1) O zonă de aprovizionare este o zonă geografică determinată în care apa destinată consumului uman provine din una sau mai multe surse și în care calitatea apei se poate considera aproximativ uniformă.

2) Volumele se calculează ca medii pe parcursul unui an calendaristic. Pentru a determina frecvența minimă poate fi luat în considerare numărul de locuitori dintr-o zonă de aprovizionare în loc de volumul de apă, aproximând un consum de 200 l/persoană/zi.

3) În măsura în care este posibil, numărul de prelevări trebuie distribuit egal în timp și spațiu.

4) În situații de distribuție intermitentă de scurtă durată și în cazul apei distribuite din cisterne numărul de probe va fi stabilit de către direcția de sănătate publică județeană, respectiv a municipiului București cu aprobarea INSP.

5) În cazul surselor de apă potabilă aflate pe canalul Dunăre—Marea Neagră unde se face determinarea de tritiu, frecvența de prelevare este lunară.

Frecvența minimă de prelevare a apei destinate consumului uman îmbuteliate în sticle sau recipiente destinate comercializării se va realiza potrivit prevederilor din tabelul 1B de la pct. 2 din anexa nr. 1 la Legea nr. 458/2002 privind calitatea apei potabile, republicată.

7. Stabilirea mediei

În cazul în care în urma unei prelevări se constată depășirea valorii unui parametru se dublează frecvențele de prelevare prevăzute la pct. 6. Se va considera valoare reprezentativă pe durata unui an valoarea medie rezultată din datele obținute după modificarea frecvenței de prelevare.

ANEXA Nr. 3

Monitorizarea dozei efective totale de referință și caracteristicilor de performanță analitică

1. Monitorizarea dozei efective totale de referință

Monitorizarea dozei efective totale de referință se bazează pe determinarea dozei efective pe baza concentrațiilor elementelor radioactive naturale și artificiale.

În cazul în care sunt îndeplinite condițiile de la pct. 4 din anexa nr. 2 la lege se vor determina doar activitatea alfa globală și activitatea beta globală:

a) dacă valorile activității alfa globală și beta reziduală sunt mai mici de 0,1 Bq/l și, respectiv, 1,0 Bq/l după scăderea

aportului de ⁴⁰K, se poate considera că doza efectivă totală de referință este inferioară parametrului valoric de 0,1 mSv;

b) dacă valoarea activității alfa globală depășește 0,1 Bq/l sau dacă activitatea beta reziduală depășește 1,0 Bq/l, este necesară analiza radionuclizilor specifici.

Radionuclizii care urmează să fie măsurați sunt cei din tabelul 3.1.

2. Calcularea dozei efective totale de referință

Doza efectivă totală de referință se calculează pe baza concentrațiilor măsurate de radionuclizi și a coeficienților de doză prevăzuți în tabelul 4A din Normele fundamentale de securitate radiologică, aprobate prin Ordinul președintelui Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare nr. 14/2000, cu completările ulterioare, pe baza unui consum anual de apă potabilă de 730 l în cazul unui adult.

Dacă următoarea formulă este respectată, se consideră că doza efectivă totală de referință este mai mică decât parametrul valoric de 0,1 mSv/an și că nu sunt necesare investigații suplimentare:

$$\sum_{i=1}^n \frac{C_i(\text{obs})}{C_i(\text{der})} \leq 1$$

unde:

$C_i(\text{obs})$ = concentrația observată a radionuclidului i din tabelul 3.1;

$C_i(\text{der})$ = concentrația derivată a radionuclidului i din tabelul 3.1;

n = numărul de radionuclizi detectați.

Tabelul 3.1. Concentrațiile derivate pentru radioactivitatea din apa destinată consumului uman¹⁾

Origine	Nuclid	Concentrație derivată
Natural	U-238 ²⁾	3,0 Bq/l
	U-234 ²⁾	2,8 Bq/l
	Ra-226	0,5 Bq/l
	Ra-228	0,2 Bq/l
	Pb-210	0,2 Bq/l
	Po-210	0,1 Bq/l
Artificial	C-14	240 Bq/l
	Sr-90	4,9 Bq/l
	Pu-239/Pu-240	0,6 Bq/l
	Am-241	0,7 Bq/l
	Co-60	40 Bq/l
	Cs-134	7,2 Bq/l
	Cs-137	11 Bq/l
	I-131	6,2 Bq/l

NOTE:

¹⁾ Acest tabel include valorile celor mai întâlniți radionuclizi naturali și artificiali; acestea sunt valori precise, calculate pentru o doză de 0,1 mSv, pentru un aport anual de 730 l și folosind coeficienții pentru doze stabiliți în tabelul 4A din Normele fundamentale de securitate radiologică, aprobate prin Ordinul președintelui Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare nr. 14/2000, cu completările ulterioare; concentrațiile derivate pentru alți radionuclizi se calculează pe aceeași bază, luând în considerare coeficienții pentru doză și consum, iar valorile pot fi actualizate pe baza unor informații mai recente, în măsura în care sunt incluse în reglementările în vigoare. Valorile din acest tabel nu reprezintă concentrații maxim admise.

²⁾ Acest tabel indică doar proprietățile radiologice ale uraniului, nu și toxicitatea sa chimică.

3. Caracteristicile de performanță pentru metodele de analiză

În cazul următorilor parametri și radionuclizi, metoda de analiză utilizată trebuie să aibă cel puțin capacitatea de a măsura concentrațiile de activitate, cu o limită de detecție specificată în tabelul 3.2:

Tabelul 3.2. Concentrații minim detectabile pentru metodele de analiză

Parametri și radionuclizi	Limita de detecție ^{1), 2)}	Note
Tritiu	10 Bq/l	3)
Radon	10 Bq/l	3)
Activitatea alfa globală	0,04 Bq/l	4)
Activitatea beta globală	0,4 Bq/l	4)
U-238	0,02 Bq/l	
U-234	0,02 Bq/l	
Ra-226	0,04 Bq/l	
Ra-228	0,02 Bq/l	5)
Pb-210	0,02 Bq/l	
Po-210	0,01 Bq/l	
C-14	20 Bq/l	
Sr-90	0,4 Bq/l	
Pu-239/Pu-240	0,04 Bq/l	
Am-241	0,06 Bq/l	
Co-60	0,5 Bq/l	
Cs-134	0,5 Bq/l	
Cs-137	0,5 Bq/l	
I-131	0,5 Bq/l	

NOTE:

- 1) Limita de detecție se calculează conform standardului ISO 11929: Determinarea limitelor caracteristice (praguri de decizie, limite de detecție și limite ale intervalului de încredere) pentru măsurarea radiațiilor ionizante — Principii fundamentale și utilizare, cu probabilități de 0,05 pentru erori tip 1 și 2.
- 2) Incertitudinile de măsurare se calculează și se raportează ca incertitudini standard complete sau ca incertitudini standard extinse cu un factor de extindere de 1,96, conform Ghidului ISO pentru exprimarea incertitudinii de măsurare.
- 3) Limita de detecție a tritiului și radonului este de 10% din parametrul valoric al acestora de 100 Bq/l.
- 4) Limita de detecție pentru activitatea alfa globală și activitatea beta globală este de 40% din valorile de detectare de 0,1 Bq/l și, respectiv, 1,0 Bq/l.
- 5) Această limită de detecție se aplică numai detectării inițiale a dozei efective totale de referință pentru o nouă sursă de apă; dacă verificarea inițială indică faptul că este improbabil ca Ra-228 să depășească 20% din concentrația derivată, limita de detecție poate fi mărită la 0,08 Bq/l pentru măsurătorile de rutină specifice ale nuclidului Ra-228, până când este necesară o reverificare ulterioară.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

pentru promulgarea Legii privind stabilirea cerințelor de protecție a sănătății populației în ceea ce privește substanțele radioactive din apa potabilă

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind stabilirea cerințelor de protecție a sănătății populației în ceea ce privește substanțele radioactive din apa potabilă și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 26 noiembrie 2015.
Nr. 880.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind conferirea unor decorații

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (1), ale art. 6 lit. A, ale art. 7 lit. A, ale art. 8 lit. A și ale art. 10 din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, republicată, având în vedere propunerea directorului Serviciului de Informații Externe, cu prilejul Zilei Naționale a României, în semn de înaltă apreciere pentru rezultatele remarcabile și înaltul profesionalism dovedite în îndeplinirea cu succes a atribuțiilor de serviciu,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Art. 1. — Se conferă Ordinul Național *Pentru Merit* în grad de *Mare Ofițer*, cu însemn pentru militari, persoanei prevăzute în anexa nr. 1*) la prezentul decret.

Art. 2. — Se conferă Ordinul Național *Pentru Merit* în grad de *Cavaler*, cu însemn pentru militari, persoanei prevăzute în anexa nr. 2*) la prezentul decret.

Art. 3. — Se conferă Ordinul *Bărbăție și Credință* în grad de *Ofițer*, cu însemn pentru militari, persoanei prevăzute în anexa nr. 3*) la prezentul decret.

Art. 4. — Se conferă Ordinul *Bărbăție și Credință* în grad de *Cavaler*, cu însemn pentru militari, persoanelor prevăzute în anexa nr. 4*) la prezentul decret.

Art. 5. — Se conferă Ordinul *Meritul Sanitar* în grad de *Cavaler*, cu însemn pentru militari, persoanei prevăzute în anexa nr. 5*) la prezentul decret.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din Constituția României, republicată, contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

București, 1 decembrie 2015.
Nr. 918.

*) Anexele nr. 1—5 conțin informații clasificate și urmează regimul Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, cu modificările și completările ulterioare.

DECIZII ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

DECIZIE
privind delegarea atribuțiilor
președintelui Camerei Deputaților

În temeiul art. 34 și art. 35 din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat,

președintele Camerei Deputaților emite prezenta decizie.

Articol unic. — În data de 8 decembrie 2015, atribuțiile președintelui Camerei Deputaților vor fi exercitate de domnul deputat Ludovic Orban, vicepreședinte al Camerei Deputaților.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

București, 7 decembrie 2015.
Nr. 14.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 633

din 8 octombrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) lit. e) și g), art. 2 pct. 8, 27, 38 și 42 și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice și ale art. 2 lit. l) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) lit. e) și g), art. 2 pct. 8, 27, 38 și 42 și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice și ale art. 2 lit. l) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, excepție ridicată de Autoritatea de Supraveghere Fiscală în Dosarul nr. 6.051/2/2012* al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 808D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorul excepției a comunicat la dosar concluzii scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că dispozițiile criticate din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice enumeră domeniile în care se aplică această lege și explică sensul termenilor și expresiilor utilizate de aceasta, cu respectarea art. 138 alin. (1) din Legea fundamentală. Apreciază că prin Legea nr. 500/2002 este detaliat, iar nu extins, astfel cum susține autorul excepției, cadrul legal stabilit prin Constituție, cât privește modalitatea de formare a bugetului public național. Cu privire la art. 2 din Legea nr. 94/1992, arată că acesta explică semnificația noțiunii de „fonduri publice”, neexistând contrarietate cu dispozițiile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 24 martie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 6.051/2/2012*, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) lit. e) și g), art. 2 pct. 8, 27, 38 și 42 și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice și ale art. 2 lit. l) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi.** Excepția a fost ridicată de Autoritatea de Supraveghere Fiscală într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat de aceasta

împotriva Sentinței nr. 1.144 din 27 martie 2013 a Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, în contradictoriu cu intimata Curtea de Conturi, prin care solicită rejudecarea litigiului în fond și, pe cale de consecință, admiterea contestației formulate, în sensul anulării Încheierii nr. 61 din 4 iulie 2012 emise de Comisia de soluționare a contestațiilor din cadrul Curții de Conturi, prin care s-a respins contestația formulată de Autoritatea de Supraveghere Fiscală împotriva Deciziei Curții de Conturi nr. 4 din 3 mai 2012 și, totodată, revocarea parțială a Deciziei nr. 4 din 3 mai 2012 emise de Curtea de Conturi și anularea măsurii dispuse la pct. II.1 din cuprinsul acesteia ca fiind netemeinică și nelegală.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției arată că bugetul public național, astfel cum este definit în Legea fundamentală, la alin. (1) al art. 138, cuprinde „*bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat și bugetele locale ale comunelor, ale orașelor și ale județelor*”, enumerare limitată și clară, nefiind posibilă o extindere ulterioară prin alte texte de lege. Arată că art. 1 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 care stabilește căror bugete li se aplică prevederile sale în ceea ce privește domeniul elaborării, aprobării, executării și raportării cuprinde la lit. e) bugetele instituțiilor publice autonome, iar la lit. g) bugetele instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii. Având în vedere că cele trei bugete de interes, respectiv bugetul de stat, bugetul instituțiilor publice autonome și bugetul instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii, au fost tratate separat de legiuitor, acestea nu pot fi asimilate. Totodată, apreciază că, atâta vreme cât bugetele prevăzute la lit. e) și g) ale art. 1 alin. (2) din Legea privind finanțele publice nu fac parte din categoria celor care, potrivit Constituției, formează bugetul public național, aceste două categorii de bugete nu reprezintă buget public conform Legii fundamentale.

6. Invocă și dispozițiile constituționale ale art. 139 alin. (1) potrivit cărora „*impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege*”, care exclud posibilitatea ca taxele percepute de instituțiile finanțate integral din venituri proprii — art. 1 alin. (2) lit. g) — de la entitățile pe care le supraveghează să fie incluse de către alte texte legislative inferioare în categoria veniturilor publice prevăzute la art. 2 pct. 42 din Legea nr. 500/2002, pentru ca apoi, implicit, sumele alocate din aceste bugete să reprezinte fonduri publice, astfel cum sunt definite la art. 2 pct. 27 din lege, sau cheltuielile dispuse în seama veniturilor astfel formate să fie apreciate a fi cheltuieli bugetare, astfel cum sunt definite de art. 2 pct. 8 din Legea privind finanțele publice.

7. Autoritatea de Supraveghere Financiară susține că bugetul său nu a făcut niciodată parte din bugetul general consolidat, astfel cum este acesta definit de art. 2 pct. 7 din Legea privind finanțele publice. Susține, de asemenea, că modalitatea de formare a bugetului public național, prevăzută de art. 138 din Constituție, este extinsă, cu depășirea cadrului legal stabilit de Legea fundamentală, prin prevederile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 500/2002, având în vedere că acestea stabilesc că veniturile și cheltuielile sistemului bugetar, cumulate la nivel național, alcătuiesc veniturile bugetare totale, respectiv cheltuielile bugetare totale care, după consolidare, prin eliminarea transferurilor dintre bugete, vor evidenția dimensiunile efortului financiar public pe anul respectiv, starea de echilibru sau dezechilibru, după caz.

8. Totodată, apreciază că fondurile publice, astfel cum sunt definite de art. 2 lit. l) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, excedează cadrului constituțional, incluzând în această definiție și bugetele instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii.

9. Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, având în vedere că

dispozițiile a căror neconstituționalitate se invocă nu sunt în contradicție cu prevederile art. 138 și art. 139 din Constituție. Astfel, legiuitorul a stabilit cu claritate, prin Legea privind finanțele publice, principiile, cadrul general și procedurile privind formarea, administrarea, angajarea și utilizarea fondurilor publice, enumerând la art. 2 bugetele cărora li se aplică respectiva lege. Prin Legea nr. 500/2002 este detaliată, și nu „extinsă cu depășirea cadrului legal stabilit de Constituție” modalitatea de formare a bugetului public național. Apreciază că nici definiția fondurilor publice de la art. 2 lit. l) din Legea nr. 94/1992 nu conduce la o contradicție față de prevederile Constituției.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

11. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise ale autorului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (2) lit. e) și g), art. 2 pct. 8, 27, 38 și 42 și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 597 din 13 august 2002, care au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (2) lit. e) și g): „*Dispozițiile prezentei legi se aplică în domeniul elaborării, aprobării, executării și raportării: [...]*”

e) *bugetelor instituțiilor publice autonome; [...]*

g) *bugetelor instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii*”;

— Art. 2 pct. 8, 27, 38 și 42: „*În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos se definesc după cum urmează: [...]*”

8. *cheltuieli bugetare — sumele aprobate în bugetele prevăzute la art. 1 alin. (2), în limitele și potrivit destinațiilor stabilite prin bugetele respective; [...]*

27. *fonduri publice — sume alocate din bugetele prevăzute la art. 1 alin. (2); [...]*

38. *sistem bugetar — sistem unitar de bugete care cuprinde bugetele prevăzute la art. 1 alin. (2) și bugetele locale; [...]*

42. *venituri bugetare — resursele bănești care se cuvin bugetelor prevăzute la art. 1 alin. (2), în baza unor prevederi legale, formate din impozite, taxe, contribuții și alte vărsăminte.*”;

— Art. 3 alin. (1): „*Veniturile și cheltuielile sistemului bugetar, cumulate la nivel național, alcătuiesc veniturile bugetare totale, respectiv cheltuielile bugetare totale care, după consolidare, prin eliminarea transferurilor dintre bugete, vor evidenția dimensiunile efortului financiar public pe anul respectiv, starea de echilibru sau dezechilibru, după caz.*” De asemenea, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și dispozițiile art. 2 lit. l) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, cu modificările și completările ulterioare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 238 din 3 aprilie 2014, care au următorul conținut: „*În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații: [...]* l) *fonduri publice — sumele alocate*

din bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, bugetul Trezoreriei Statului, bugetele instituțiilor publice autonome, bugetele instituțiilor publice finanțate integral sau parțial din bugetul de stat, după caz, bugetele instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii, bugetul fondurilor provenite din credite externe contractate sau garantate de stat și ale căror rambursare, dobânzi și alte costuri se asigură din fonduri publice, bugetul fondurilor externe nerambursabile, credite externe contractate sau garantate de autoritățile administrației publice locale, împrumuturi interne contractate de autoritățile administrației publice locale, precum și din bugetele instituțiilor publice finanțate integral sau parțial din bugetele locale;”

14. Autoritatea de Supraveghere Financiară susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 138 alin. (1) privind bugetul public național și art. 139 alin. (1) privind căror impozitele, taxele și alte contribuții se stabilesc prin lege.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aceasta s-a înființat ca autoritate administrativă autonomă, de specialitate, cu personalitate juridică, independentă, autofinanțată, și își exercită atribuțiile potrivit prevederilor acestui act normativ, prin preluarea și reorganizarea tuturor atribuțiilor și prerogativelor Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare (C.N.V.M.), Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor (C.S.A.) și Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private (C.S.S.P.P.). Curtea reține astfel că Autoritatea de Supraveghere Financiară face parte din categoria organelor administrației publice nominalizate în mod expres în art. 116 alin. (2) din Constituție, așadar este o structură organizațională care, potrivit Constituției și legii, are personalitate de drept public și acționează pentru executarea legii sau pentru prestarea serviciilor publice, în limitele legii, uzând, în acest scop, de prerogativele specifice puterii publice.

16. Cu privire la bugetul Autorității de Supraveghere Financiară, Curtea reține că potrivit art. 18 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012, veniturile acestei autorități provin din sursele prevăzute la art. 13 și art. 17 alin. (3) din Statutul Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare, aprobat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 514/2002, cu modificările și completările ulterioare, respectiv din cota de cel mult 0,08% din valoarea tranzacțiilor cu instrumente financiare supuse reglementării și/sau supravegherii Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare, suportată de către cumpărător, cu excepția instrumentelor financiare derivate, din cota lunară de cel mult 0,1% din valoarea activului net al organismelor de plasament colectiv, din cota de cel mult 0,5% din valoarea ofertelor publice de vânzare, din cota de cel mult 2% din valoarea ofertelor publice de cumpărare-preluare, din tarife și cote pentru tranzacțiile cu instrumente financiare derivate, din tarife și cote percepute la activități pentru care se emite de către Comisia Națională a Valorilor Mobiliare un act individual, din tarife și cote percepute pentru prestarea de servicii către entități supravegheate sau terțe persoane, din penalități stabilite prin reglementări proprii ca sancțiuni patrimoniale și din alte surse legale. De asemenea, veniturile Autorității de Supraveghere Financiară provin și din sursele prevăzute la art. 10 alin. (1) din Legea nr. 32/2000 privind societățile de asigurare și supraveghere a asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, respectiv din taxele achitate pentru acordarea autorizației necesare desfășurării activității de asigurare, din taxele achitate de brokerii de asigurare care solicită autorizarea și din taxele de funcționare achitate de către asigurători și brokeri, din momentul acordării autorizației de funcționare pe

durata valabilității acesteia, precum și din majorările acestor din urmă taxe, din sumele provenite, potrivit legii, din amenzi contravenționale și din contribuția procentuală calculată din valoarea primelor brute încasate, aferente asigurărilor obligatorii stabilite prin lege. Totodată, veniturile Autorității de Supraveghere Financiară provin și din sursele prevăzute la art. 17 alin. (1) și art. 35 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2005 privind înființarea, organizarea și funcționarea Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 313/2005, cu modificările și completările ulterioare, respectiv din taxe pentru autorizare și avizare și taxe de funcționare plătite lunar, precum și din venituri din înstrăinarea de mijloace fixe și obiecte de inventar din patrimoniul propriu, devenite disponibile. Potrivit art. 19 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012, în acord cu dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, bugetul anual de venituri și cheltuieli al Autorității de Supraveghere Financiară se aprobă de către Consiliul Autorității de Supraveghere Financiară și se verifică în execuție conform practicilor și procedurilor controlului și auditului intern, iar, în temeiul art. 21¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012, execuția bugetului de venituri și cheltuieli al Autorității de Supraveghere Financiară este supusă controlului Curții de Conturi a României.

17. Potrivit art. 137 din Constituție, având denumirea marginală „Sistemul financiar”, „Formarea, administrarea, întrebuințarea și controlul resurselor financiare ale statului, ale unităților administrativ-teritoriale și ale instituțiilor publice sunt reglementate prin lege.” În mod concret, obiectul finanțelor publice îl formează categoriile de bugete publice, veniturile publice și cheltuielile publice necesare pentru finanțarea nevoilor publice, împrumuturile interne și externe, care completează resursele financiare publice proprii ale țării, finanțele publice locale, finanțele instituțiilor publice, controlul financiar, exercitat în legătură cu formarea, administrarea, angajarea și utilizarea fondurilor bănești publice. Rolul economic și social al finanțelor publice se realizează prin funcțiile de repartitie și de control, această din urmă funcție exercitându-se prin organe de specialitate cum este Curtea de Conturi și având o justificare în faptul că fondurile publice aparțin întregii societăți. Sfera de manifestare a funcției de control vizează constituirea și repartizarea fondurilor financiare publice și modul de utilizare a resurselor, respectiv legalitatea, oportunitatea și eficiența cu care sunt folosite fondurile respective. Așa încât Curtea reține că, potrivit dispozițiilor constituționale ale art. 137, legiuitorul ordinar are libertatea, indiferent de calitatea contribuabilului, să reglementeze formarea resurselor financiare ale statului, adică să stabilească categoriile de venituri care vor urma să formeze resursele financiare ale statului.

18. În continuare, Curtea reține că veniturile publice și sursa lor, cheltuielile publice și destinația lor, precum și relațiile dintre acestea reprezintă esența finanțelor publice. De asemenea, Curtea reține că lanțul temporal al veniturilor bugetare este unul complex, veniturile bugetare evoluând legislativ, existența juridică a acestora fiind marcată de momente cu regimuri juridice specifice și diferite, atât ca reglementare, cât și ca substanță economică.

19. Când privește finanțele publice, dintr-o perspectivă istorică, Curtea reține că o primă lege a finanțelor publice a fost Legea nr. 10/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 30 ianuarie 1991, o adevărată Constituție financiară a României moderne, și care a instituit conceptul general de „buget public național”. Noțiunea de „public” delimitează acest buget de bugetele proprii sau bugetele de venituri și cheltuieli — instrumente financiare utilizate frecvent cu aceste denumiri în literatura financiară și practica agenților economici. În același timp, noțiunea exprimă specificul domeniului, respectiv „finanțele publice”. Expresia „național” semnifică faptul că bugetul include

toate veniturile și cheltuielile de natură publică ale țării. Bugetul public național cuprindea, la instituirea lui, în 1991, trei categorii de bugete publice existente la acea dată, respectiv bugetul de stat, bugetele locale și bugetul asigurărilor sociale de stat, și a fost instituit cu scopul de a reprezenta un instrument de informare a opiniei publice și de control al Parlamentului în domeniul finanțelor publice.

Constituția României din 1991, adoptată ulterior acestei legi, se referă, succint, atât la noțiunea de buget public național, cât și la cele trei mari categorii de bugete publice, respectiv bugetul de stat, bugetele locale și bugetul asigurărilor sociale de stat, reglementate deja prin Legea nr. 10/1991.

20. Ulterior, Legea nr. 10/1991 a fost abrogată prin Legea nr. 72/1996 privind finanțele publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 17 iulie 1996. Noua lege menține, în general, prevederile Legii nr. 10/1991, aducând unele îmbunătățiri, deși nu a mai cuprins în mod expres printre reglementările sale sintagma „buget public național”. Astfel, se instituie un sistem unitar de bugete publice, care cuprinde: bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele locale, bugetele fondurilor speciale, bugetul Trezoreriei Statului și bugetele altor instituții publice cu caracter autonom. Prin aceste categorii de bugete se constituie și se gestionează resursele financiare publice.

21. La rândul ei, Legea nr. 72/1996 a fost înlocuită prin Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 597 din 13 august 2002, în vigoare, cu modificări și completări, care a introdus o nouă formulă, aceea de „sistem bugetar” care înlocuiește sintagma „buget public național”, dar care are în conținutul ei aceeași structură, respectiv totalitatea bugetelor care se înfăptuiesc în România într-un an financiar. Curtea observă că Legea nr. 500/2002 stabilește un obiect general larg al finanțelor publice, care cuprinde principiile, cadrul general și procedurile privind formarea, administrarea, angajarea și utilizarea fondurilor publice, precum și responsabilitățile instituțiilor publice implicate în procesul bugetar. Totodată, Curtea reține că în art. 1 alin. (2) lit. a)—i) din Legea nr. 500/2002 se definește domeniul (sfera) noii reglementări, respectiv elaborarea, aprobarea, executarea și raportarea privind bugetele ce constituie sistemul unitar al bugetelor publice, în acesta fiind incluse și bugetele instituțiilor publice autonome și bugetele instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Autoritatea de Supraveghere Fiscală în Dosarul nr. 6.051/2/2012* al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 1 alin. (2) lit. e) și g), art. 2 pct. 8, 27, 38 și 42 și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice și ale art. 2 lit. l) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 octombrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

22. Așadar, Legea privind finanțele publice, definind la art. 2 pct. 38 noțiunea de „sistem bugetar”, arată că acesta are semnificația de sistem unitar de bugete care cuprinde bugetele prevăzute la art. 1 alin. (2), respectiv bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, bugetul Trezoreriei Statului; bugetele instituțiilor publice autonome, bugetele instituțiilor publice finanțate integral sau parțial din bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat și bugetele fondurilor speciale, după caz, bugetele instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii, bugetul fondurilor provenite din credite externe contractate sau garantate de stat și ale căror rambursare, dobânzi și alte costuri se asigură din fonduri publice, bugetul fondurilor externe nerambursabile și bugetele locale.

23. Curtea reține că Legea fundamentală stabilește în art. 138 alin. (1) că „bugetul public național” cuprinde bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat și bugetele locale ale comunelor, ale orașelor și ale județelor.

24. Așa încât, având în vedere cele arătate, Curtea constată că sintagmele „buget public național”, respectiv „sistem bugetar” sunt sinonime, ele cuprinzând totalitatea bugetelor care se întocmesc și se înfăptuiesc într-un an financiar, la nivelul unui stat, prin intermediul acestora exercitându-se un control permanent asupra constituirii, repartizării și utilizării fondurilor publice, precum și asupra societăților care au raporturi cu bugetul public național.

25. Din această perspectivă, având în vedere toate cele arătate, susținerea autorului excepției potrivit căreia bugetul instituțiilor publice autonome și bugetul instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii nu fac parte din bugetul public național, modalitatea de formare a bugetului public național, prevăzută de art. 138 din Constituție, fiind extinsă cu depășirea cadrului legal stabilit de Legea fundamentală, este neîntemeiată.

26. Or, având în vedere că Autoritatea de Supraveghere Financiară, ca autoritate administrativ autonomă, face parte din categoria organelor administrației publice și, ținând cont că, astfel cum am arătat, sintagmele „buget public național”, respectiv „sistem bugetar” sunt sinonime, Curtea reține că bugetele instituțiilor publice autonome și bugetele instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii fac parte din sistemul unitar de bugete, așadar din bugetul public național.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 636

din 13 octombrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (3) teza a doua cu privire la soluția legislativă potrivit căreia exercitarea funcției de verificare a legalității trimiterii în judecată este compatibilă cu funcția de judecată, ale art. 342, art. 343, art. 344 alin. (1)—(3), art. 345 alin. (2) și (3), art. 346 alin. (2)—(7), art. 347 alin. (1) și (2) și ale art. 348 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) lit. c) și alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală și ale titlului II din partea specială a Codului de procedură penală, cu excepția art. 344 alin. (4), art. 345 alin. (1), art. 346 alin. (1) și art. 347 alin. (3) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioan Ardelean în Dosarul nr. 11.470/296/2014 al Judecătoria Satu Mare — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 76D/2015.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. Invocă, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 552 din 16 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 707 din 21 septembrie 2015, prin care aceasta a reținut că soluția legislativă potrivit căreia exercitarea funcției de verificare a legalității trimiterii în judecată este compatibilă cu funcția de judecată, prevăzută de art. 3 alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală, este în interesul unei bune desfășurări a justiției și că judecătorul care se pronunță asupra legalității urmăririi penale nu soluționează fondul cauzei. Cu privire la dispozițiile titlului II din partea specială a Codului de procedură penală, arată că termenele reglementate în procedura camerei preliminare sunt fie termene maxime înăuntrul cărora trebuie îndeplinită toată procedura, fie termene stabilite în funcție de complexitatea cauzei, cum sunt cele prevăzute de art. 344 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală. De asemenea, consideră că nu este încălcată nicio prevedere constituțională prin aceea că anumite cereri și excepții trebuie formulate într-un anumit interval de timp, întrucât esențial este faptul că inculpatul se poate plânge în fața judecătorului cu privire la legalitatea administrării probelor și are și o cale de atac în acest sens. Face astfel trimitere la jurisprudența Curții Constituționale, și anume la Decizia nr. 472 din 16 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 604 din 10 august 2015, prin care Curtea a fost sesizată, din oficiu, de către un judecător de cameră preliminară cu privire la imposibilitatea de a invoca în tot cursul procesului penal anumite nulități absolute. Cu prilejul menționat, Curtea a arătat că este opțiunea legiuitorului de a stabili regimul de invocare a nulităților. Consideră că soluția este aceeași și cu privire la sancțiunea decăderii. În fine, arată că autorul excepției

urmărește obiective contradictorii, întrucât, dacă s-ar declara neconstituțională reglementarea referitoare la camera preliminară, nu ar mai exista separarea funcțiilor judiciare pe care o dorește autorul excepției, având în vedere că același judecător s-ar pronunța și cu privire la legalitatea administrării probelor, și cu privire la fondul cauzei.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 9 ianuarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 11.470/296/2014, **Judecătoria Satu Mare — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) lit. c) și alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală și ale titlului II din Partea specială a Codului de procedură penală, cu excepția art. 344 alin. (4), art. 345 alin. (1), art. 346 alin. (1) și art. 347 alin. (3) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Ioan Ardelean cu ocazia verificării legalității trimiterii în judecată în procedura de cameră preliminară.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate, care reglementează, pe de o parte, compatibilitatea funcției de verificare a legalității trimiterii în judecată cu funcția de judecată, iar, pe de altă parte, procedura camerei preliminare, încalcă accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare. În ceea ce privește compatibilitatea funcției de verificare a legalității trimiterii în judecată cu funcția de judecată, consideră că aceasta afectează imparțialitatea judecătorului. Astfel, judecătorul de cameră preliminară, deși reprezintă doar un filtru cu privire la legalitatea sesizării instanței și a administrării probelor, odată ajuns judecător al fondului nu poate face abstracție de substanța probelor, chiar și nelegal administrate, fiindu-i afectată formarea convingerii cu privire la nevinovăția inculpatului, în condițiile în care, potrivit art. 346 alin. (5) din Codul de procedură penală, probele excluse în procedura camerei preliminare nu pot fi avute în vedere la judecata în fond a cauzei. Prin urmare, suspiciunea cu privire la lipsa de imparțialitate a judecătorului care exercită atât funcția de verificare a legalității trimiterii în judecată, cât și funcția de judecată este dată, în principal, de faptul că, deși în procedura camerei preliminare se fac verificări doar cu privire la legalitatea administrării probelor, nu se poate face abstracție de conținutul probelor nelegal administrate. Consideră că, pentru a exista garanția imparțialității unui judecător, în fața acestuia ar trebui să ajungă doar probele obținute în mod legal în faza de urmărire penală. Referitor la procedura camerei preliminare, din perspectiva dreptului la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, susține că stabilirea unor termene fixe, indiferent de complexitatea cauzelor, duce la prelungirea nejustificată a cauzelor penale. Arată că sancțiunea decăderii din dreptul de a formula cereri și excepții privind legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, în măsura în care aceste excepții și cereri nu au fost invocate în procedura camerei preliminare, încalcă dreptul la apărare și la un proces echitabil.

6. **Judecătoria Satu Mare — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1)

lit. c) și alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală este neîntemeiată, deoarece, raportat la obiectul procedurii camerei preliminară, reglementat de art. 342 din Codul de procedură penală, verificarea legalității trimiterii în judecată, a administrării probelor și a efectuării actelor procesuale de către organele de urmărire penală nu este de natură a afecta imparțialitatea judecătorului în judecarea cauzei pe fond. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor titlului II din Partea specială a Codului de procedură penală [cu excepția art. 344 alin. (4), art. 345 alin. (1), art. 346 alin. (1) și art. 347 alin. (3) din Codul de procedură penală], consideră că reglementarea procedurii camerei preliminară duce la prelungirea nejustificată a cauzelor penale, fiind, astfel, afectat dreptul la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, garantat de art. 21 alin. (3) din Codul de procedură penală.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 alin. (1) lit. c) și alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală și ale titlului II din Partea specială a Codului de procedură penală, cu excepția art. 344 alin. (4), art. 345 alin. (1), art. 346 alin. (1) și art. 347 alin. (3) din Codul de procedură penală. Din analiza excepției de neconstituționalitate reiese însă că autorul acesteia critică, în realitate, doar dispozițiile art. 3 alin. (3) teza a doua cu privire la soluția legislativă potrivit căreia exercitarea funcției de verificare a legalității trimiterii în judecată este compatibilă cu funcția de judecată, precum și ale art. 342, art. 343, art. 344 alin. (1)—(3), art. 345 alin. (2) și (3), art. 346 alin. (2)—(7), art. 347 alin. (1) și (2) și ale art. 348 din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesuale penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013. Prin urmare, Curtea se va pronunța numai asupra acestor dispoziții de lege, care au următorul cuprins:

— Art. 3 alin. (3) teza a doua cu privire la soluția legislativă potrivit căreia exercitarea funcției de verificare a legalității trimiterii în judecată este compatibilă cu funcția de judecată: „*În desfășurarea aceluiași proces penal, exercitarea unei funcții judiciare este incompatibilă cu exercitarea unei alte funcții judiciare, cu excepția celei prevăzute la alin. (1) lit. c), care este compatibilă cu funcția de judecată.*” [art. 3 alin. (1) lit. c) prevede că: „*În procesul penal se exercită următoarele funcții judiciare: [...] c) funcția de verificare a legalității trimiterii ori neterminii în judecată;*”];

— Art. 342: „*Obiectul procedurii camerei preliminară îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.*”;

— Art. 343: „*Durata procedurii în camera preliminară este de cel mult 60 de zile de la data înregistrării cauzei la instanță.*”;

— Art. 344 alin. (1)—(3): „*(1) După sesizarea instanței prin rechizitoriul, dosarul se repartizează aleatoriu judecătorului de cameră preliminară.*

(2) Copia certificată a rechizitoriului și, după caz, traducerea autorizată a acestuia se comunică inculpatului la locul de deținere ori, după caz, la adresa unde locuiește sau la adresa la care a solicitat comunicarea actelor de procedură, aducându-i-se totodată la cunoștință obiectul procedurii în camera preliminară, dreptul de a-și angaja un apărător și termenul în care, de la data comunicării poate formula în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Termenul este stabilit de către judecătorul de cameră preliminară, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei, dar nu poate fi mai scurt de 20 de zile.

(3) În cazurile prevăzute de art. 90, judecătorul de cameră preliminară ia măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu și stabilește, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei, termenul în care acesta poate formula în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, care nu poate fi mai scurt de 20 de zile.”;

— Art. 345 alin. (2) și (3): „*(2) În cazul în care judecătorul de cameră preliminară constată neregularități ale actului de sesizare, în cazul în care sancționează potrivit art. 280—282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii ori dacă exclude una sau mai multe probe administrate, încheierea se comunică de îndată parchetului care a emis rechizitoriul.*

(3) În termen de 5 zile de la comunicare, procurorul remediază neregularitățile actului de sesizare și comunică judecătorului de cameră preliminară dacă menține dispoziția de trimitere în judecată ori solicită restituirea cauzei.”;

— Art. 346 alin. (2)—(7): „*(2) Dacă nu s-au formulat cereri și excepții ori nu a ridicat din oficiu excepții, la expirarea termenelor prevăzute la art. 344 alin. (2) sau (3), judecătorul de cameră preliminară constată legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și dispune începerea judecății.*

(3) Judecătorul de cameră preliminară restituie cauza la parchet dacă:

a) rechizitoriul este neregularitar întocmit; iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul prevăzut la art. 345 alin. (3), dacă neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecății;

b) a exclus toate probele administrate în cursul urmăririi penale;

c) procurorul solicită restituirea cauzei, în condițiile art. 345 alin. (3), ori nu răspunde în termenul prevăzut de aceleași dispoziții.

(4) În toate celelalte cazuri în care a constatat neregularități ale actului de sesizare, a exclus una sau mai multe probe administrate ori a sancționat potrivit art. 280—282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii, judecătorul de cameră preliminară dispune începerea judecății.

(5) Probele excluse nu pot fi avute în vedere la judecata în fond a cauzei.

(6) Dacă apreciază că instanța sesizată nu este competentă, judecătorul de cameră preliminară procedează potrivit art. 50 și 51, care se aplică în mod corespunzător.

(7) Judecătorul de cameră preliminară care a dispus începerea judecății exercită funcția de judecată în cauză.”;

— Art. 347 alin. (1) și (2): „*(1) În termen de 3 zile de la comunicarea încheierii prevăzute la art. 346 alin. (1), procurorul și inculpatul pot face contestație cu privire la modul de soluționare a cererilor și a excepțiilor, precum și împotriva soluțiilor prevăzute la art. 346 alin. (3)—(5).*

(2) Contestația se judecă de către judecătorul de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară celei sesizate.

Când instanța sesizată este Înalta Curte de Casație și Justiție, contestația se judecă de către completul competent, potrivit legii.”;

— Art. 348: „(1) Judecătorul de cameră preliminară se pronunță, la cerere sau din oficiu, cu privire la luarea, menținerea, înlocuirea, revocarea sau încetarea de drept a măsurilor preventive.

(2) În cauzele în care față de inculpat s-a dispus o măsură preventivă, judecătorul de cameră preliminară verifică legalitatea și temeinicia măsurii preventive, procedând potrivit dispozițiilor art. 207.”

11. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și ale art. 24 referitor la dreptul la apărare, precum și ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 3 alin. (3) teza a doua cu privire la soluția legislativă potrivit căreia exercitarea funcției de verificare a legalității trimiterii în judecată este compatibilă cu funcția de judecată, ale art. 342, ale art. 343, ale art. 344 alin. (1)—(3), ale art. 345 alin. (2) și (3), ale art. 346 alin. (2)—(7), ale art. 347 alin. (1) și (2) și ale art. 348 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) și ale art. 20 raportate la prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare.

13. Astfel, prin Decizia nr. 552 din 16 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 707 din 21 septembrie 2015, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală, în privința soluției legislative conform căreia exercitarea funcției de verificare a legalității trimiterii în judecată este compatibilă cu exercitarea funcției de judecată, și ale art. 342, art. 343, art. 344 alin. (1)—(3), art. 345 alin. (2) și (3), art. 346 alin. (2)—(7), art. 347 alin. (1) și (2) și art. 348 din același cod, reținând că dispozițiile art. 3 din Codul de procedură penală reglementează principiul separației funcțiilor judiciare, în cuprinsul prevederilor alin. (1) al art. 3 fiind enumerate funcția de urmărire penală, funcția de dispoziție asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei în fața de urmărire penală, funcția de verificare a legalității trimiterii ori netrimiterii în judecată și funcția de judecată (paragraful 16). În aplicarea dispozițiilor art. 3 alin. (1) din Codul de procedură penală, legiuitorul a prevăzut la alin. (3) teza întâi al aceluiași art. 3 că exercitarea unei funcții judiciare este incompatibilă cu exercitarea unei alte funcții judiciare. De la această regulă, prin art. 3 alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală, legiuitorul a reglementat o excepție conform căreia funcția de verificare a legalității trimiterii ori netrimiterii în judecată, prevăzută la art. 3 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală, este compatibilă cu funcția de judecată (paragraful 17). „Conform art. 346 alin. (7) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară care, în urma verificării legalității soluției de trimitere în judecată, a dispus începerea judecării, exercită funcția de judecată în cauză. Cu privire la aceasta, instanța de contencios constituțional s-a pronunțat prin Decizia nr. 663 din 11 noiembrie 2014, paragraful 19, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 22 ianuarie 2015, și Decizia nr. 353 din 7 mai 2015, paragraful 12, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 29 iunie 2015, prin care a arătat că este în interesul înlăturării actului de justiție ca același judecător care a verificat atât competența și legalitatea sesizării, cât și legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală să se

pronunțe și pe fondul cauzei. S-a reținut, prin aceleași decizii, că o soluție contrară ar fi fost de natură să afecteze deplina realizare a funcției de judecată, prin aceea că judecătorul fondului ar fi privat de posibilitatea — esențială în buna administrare a cauzei — de a aprecia el însuși asupra legalității urmăririi penale și a administrării probelor și de a decide asupra întregului material probator pe care își va întemeia soluția. Așa fiind, Curtea a arătat că simplul fapt pentru judecător de a fi luat o decizie înaintea procesului nu poate fi considerat întotdeauna că ar justifica, în sine, o bănuială de parțialitate în privința sa. Ceea ce trebuie avut în vedere este întinderea și importanța acestei decizii. Aprecierea preliminară a datelor din dosar nu poate semnifica faptul că ar fi de natură să influențeze aprecierea finală, ceea ce interesează fiind ca această apreciere să se facă la momentul luării hotărârii și să se bazeze pe elementele dosarului și pe dezbaterea din ședința de judecată (a se vedea Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 6 iunie 2000, pronunțată în Cauza *Morel împotriva Franței*, paragraful 45). Cum prevederile art. 346 alin. (7) din Codul de procedură penală reprezintă o aplicație a excepției reglementate la art. 3 alin. (3) teza a doua din Codul de procedură penală, cu privire la soluția legislativă conform căreia funcția de verificare a legalității trimiterii în judecată este compatibilă cu funcția de judecată, atât considerentele, cât și soluția deciziilor nr. 663 din 11 noiembrie 2014 și nr. 353 din 7 mai 2015 sunt aplicabile și în prezenta cauză.” (paragrafele 19 și 20)

14. De asemenea, prin Decizia nr. 552 din 16 iulie 2015, Curtea a reținut că dispozițiile art. 342, art. 343, art. 344 alin. (1)—(3), art. 345 alin. (2) și (3), art. 346 alin. (2)—(7), art. 347 alin. (1) și (2) și ale art. 348 din Codul de procedură penală — care reglementează obiectul și durata procedurii în camera preliminară, măsurile premergătoare, procedura de constatare a unor neregularități ale actului de sesizare, soluțiile care pot fi pronunțate de judecător în procedura de cameră preliminară, contestația cu privire la modul de soluționare a cererilor și a excepțiilor în procedura camerei preliminare, precum și împotriva soluțiilor prevăzute la art. 346 alin. (3)—(5) din Codul de procedură penală, respectiv măsurile preventive în procedura de cameră preliminară — nu afectează drepturile procesuale ale procurorului, ale părților și ale subiecților procesuali principali, prin prisma criticilor referitoare la rolul judecătorului de cameră preliminară care ar putea genera un blocaj al instanțelor de judecată (paragrafele 28 și 30). Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin decizia mai sus menționată, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

15. Distinct de cele arătate mai sus, în ceea ce privește critica potrivit căreia stabilirea unor termene fixe — indiferent de complexitatea cauzei — ar duce la prelungirea nejustificată a procesului penal, Curtea reține că termenele reglementate prin dispozițiile de lege criticate vizează, pe lângă termenul de recomandare prevăzut în art. 343 din Codul de procedură penală, în care trebuie îndeplinită procedura în camera preliminară, termenele stabilite de către judecător, potrivit art. 344 alin. (2) și (3), tocmai în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei. De asemenea, art. 345 alin. (3) din Codul de procedură penală prevede un termen de 5 zile pentru ca procurorul să remedieze neregularitățile actului de sesizare și să comunice judecătorului de cameră preliminară dacă menține dispoziția de trimitere în judecată ori solicită restituirea cauzei, iar, potrivit art. 347 alin. (1) din Cod, termenul de contestație este de 3 zile. Or, termenele arătate, având în vedere durata lor și modalitatea de stabilire — fie de către judecător, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei, fie de către legiuitor, caz în care sunt termene fixe și scurte — nu sunt de natură a aduce vreo atingere dreptului la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, consacrat de art. 21 alin. (3) din Constituție și de art. 6

paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

16. În fine, referitor la presupusa încălcare a dreptului la apărare și la un proces echitabil prin intervenirea decăderii din dreptul de a formula cereri și excepții privind legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, în măsura în care aceste cereri și excepții nu au fost invocate în procedura camerei preliminare, nici această critică nu poate fi reținută, întrucât stabilirea regimului juridic al sancțiunii decăderii reprezintă opțiunea legiuitorului. În acest sens, prin Decizia nr. 472 din 16 iunie 2015, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 604 din 10 august 2015, Curtea a reținut — cu privire la momentul până la care judecătorul de cameră preliminară poate invoca nulitățile absolute reglementate de art. 281 alin. (1) lit. e) și f) din Codul de procedură penală — că este opțiunea legiuitorului național, în cadrul măsurilor de politică penală, să stabilească regimul juridic al nulității absolute, fără ca prin aceasta să se încalce dispozițiile Constituției (paragraful 28). Cele statuate de Curte prin decizia mai sus menționată sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în cauza de față.

17. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ioan Ardelean în Dosarul nr. 11.470/296/2014 al Judecătorei Satu Mare — Secția penală și constată că dispozițiile art. 3 alin. (3) teza a doua cu privire la soluția legislativă potrivit căreia exercitarea funcției de verificare a legalității trimerii în judecată este compatibilă cu funcția de judecată, ale art. 342, art. 343, art. 344 alin. (1)—(3), art. 345 alin. (2) și (3), art. 346 alin. (2)—(7), art. 347 alin. (1) și (2) și ale art. 348 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Satu Mare — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 13 octombrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

ORDIN

**pentru prorogarea termenului de intrare în vigoare a Ordinului viceprim-ministrului,
ministrul afacerilor interne, nr. 143/2015 privind activitățile de relații internaționale
și de afaceri europene la nivelul Ministerului Afacerilor Interne**

În temeiul art. 4 alin. (2) teza I și al art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor interne emite prezentul ordin.

Art. 1. — Termenul de intrare în vigoare prevăzut de art. 103 alin. (1) din Ordinul viceprim-ministrului, ministrul afacerilor interne, nr. 143/2015 privind activitățile de relații internaționale și de afaceri europene la nivelul Ministerului Afacerilor Interne,

publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 857 din 18 noiembrie 2015, se prorogă până la data de 8 februarie 2016.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României Partea I.

Ministrul afacerilor interne,
Petre Tobă

București, 7 decembrie 2015.
Nr. 154.

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN**privind prorogarea termenului prevăzut la art. 2 din Ordinul ministrului sănătății nr. 245/2012 pentru aprobarea prețurilor la medicamentele de uz uman cuprinse în Catalogul public național al prețurilor**

Văzând Referatul de aprobare nr. ACP 461 din 4 decembrie 2015 al Direcției politica medicamentului și a dispozitivelor medicale,

având în vedere:

— prevederile art. 890 din titlul XVIII „Medicamentul” din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările ulterioare;

— Ordinul ministrului sănătății nr. 75/2009 pentru aprobarea Normelor privind modul de calcul al prețurilor la medicamentele de uz uman, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) și al art. 15 din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Termenul prevăzut la art. 2 din Ordinul ministrului sănătății nr. 245/2012 pentru aprobarea prețurilor la medicamentele de uz uman cuprinse în Catalogul public național al prețurilor, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 23 martie 2012, cu modificările și

completările ulterioare, se prorogă până la apariția noului Catalog național public al prețurilor, dar nu mai târziu de 90 de zile de la data publicării prezentului ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,

Patriciu-Andrei Achimaș-Cadariu

București, 4 decembrie 2015.

Nr. 1.501.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

